

Arrest

nr. 333 803 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 59).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 april 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor de verblijfsstatus van begunstigde van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie van 12 november 2019 (hierna: het Terugtrekkingsakkoord).

1.2. Op 7 maart 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord die op 24.06.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd

Het recht op verblijf in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Door het persoonlijk gedrag van de betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, namelijk als echtgenoot van D., M.S. (...) (NN. (...)) van Britse nationaliteit op 17.03.2017. Op 20.09.2017 werd hij dientengevolge in het bezit gesteld van de F-kaart. Betrokkene verloor van ambtswege het verblijfsrecht op 31.03.2022 overeenkomstig artikel 47/5 van de wet van 15.12.1980 omdat hij niets had ondernomen om de omzetting naar de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord aan te vragen. Vandaar dat op 28.04.2022 de F-kaart van betrokkene effectief werd gesupprimeerd en dus ongeldig gemaakt werd vanop afstand. Betrokkene bood zich aan op 24.06.2022 om alsnog de aanvraag vanuit bijzondere omstandigheden in te dienen.

Ter staving van de aanvraag wordt een strafregister van België voorgelegd dat niet blanco is. In art. 47/5, 54 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat daarover het volgende: "Iedere aanvrager wordt aan een systematische veiligheidscontrole en een controle van zijn strafrechtelijke antecedenten onderworpen. De aanvrager voegt hiertoe, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het Belgische strafregister of een uittreksel uit het Belgische strafregister of een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden, toe bij zijn aanvraag.

Betrokkene is in België veroordeeld voor de volgende feiten.

- op 15.12.2020 door de Politie rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent tot een geldboete van 50 EUR (x8 = 400 EUR) (vervangend rijverbod 30 dagen) wegens het niet respecteren van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs

- op 01.09.2021 door de Correctionele Rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor 3 jaren en tot een geldboete van 500 EUR (x8 = 4000 EUR) (vervangende gevangenisstraf 3 maanden). Betrokkene werd veroordeeld voor inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit (meermaals), voor maatschappelijke zekerheid der arbeiders: werkgeversbijdragen, inbreuk inzake het verstrekken van inlichtingen (meermaals) en voor bedrog inzake subsidies of uitkeringen ten laste van de staat (meermaals).

Betreffende de eerste veroordeling hebben we het vonnis niet in ons bezit dus kunnen we ons niet uitspreken over de bijzonderheden. Van de tweede veroordeling hebben we het vonnis wel. In dat vonnis werd er bewezen geacht dat betrokkene zich schuldig maakte aan 1) een vergoeding van een buitenlandse onderdaan in welke vorm ook hebben geëist of aangenomen, nl. van de heer F.A. (...) opdat deze valselyk onder de identiteit van 'N.O.(...)' zou kunnen werken in België in de periode van 17.08.2019 tot en met 8.09.2019, 2) geld geëist of aangenomen te hebben van de heer F.A. (...) opdat deze valselyk onder de identiteit van 'N.O.(...)' zou kunnen werken in België in de periode 15.10.2018 tot en met 16.08.2019 meermaals op niet nader bepaalde data; 3) één persoon bedrieglijk onderwerpen aan de RSZ, nl. N.O. (...) via een aangifte als werknemer bij een uitzendkantoor als client-gebruiker in de periode van 17.08.2019 en 8.09.2019 en in de periode van 25.08.2017 tot en met augustus 2019; 4) oplichting in het sociaal strafrecht door de heer F.A. (...) een vergoeding te doen bekomen van een uitzendkantoor m.b.t. de tewerkstelling bij de client-gebruiker in de periode van 17.09.2019 tot en met 8.09.2019 en in de periode 25.08.2017 tot en met 16.08.2019 mits valselyk gebruik van de identiteit van 'N.O. (...)' met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen.

Samengevat gaat om het volgende feiten: betrokkene stelde de identiteitsdocumenten van zijn stiefzoon, de genaamde N.O. (...) tegen betaling ter beschikking van F.A. (...) opdat deze ogenschijnlijk regelmatige tewerkstelling kon bekomen in België. Daarbij werden Belgische uitzendkantoren en werkgevers van F.A. (...) opgelicht, nu zij tewerkstelling aanboden en loon uitbetaalden in de veronderstelling dat het ging om de tewerkstelling van iemand met een geldig verblijfsrecht, terwijl het in werkelijkheid ging om een illegaal in het Rijk verblijvende persoon. Betrokkene was de bedenker en initiatiefnemer van het oplichtingsschema, hij organiseerde de sociale oplichting. Door F.A. (...) te laten werken onder de identiteit van zijn stiefzoon, heeft betrokkene deze prestaties bedrieglijk doen onderwerpen aan de RSZ, nu niet zijn stiefzoon maar F.A. (...) deze prestaties leverde.

De rechtbank velt ten aanzien van betrokkene geen fraai oordeel: 'Door het organiseren van identiteitsfraude en het opmaken van een vals werknemersprofiel maakte betrokkene een correcte controle op de naleving van de wetgeving op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers onmogelijk en lichtte hij meerdere Belgische bedrijven op. Betrokkene heeft een economisch profijt nagestreefd door de Belgische

identiteitspapieren van zijn stiefzoon te laten gebruiken door F.A. (...), die in een precaire administratieve situatie zat, tegen een commissie van minstens 1/3 de van het door F.A. (...) verdiende loon. Dit nastreven getuigt van een ongezond financieel winstbejag ten koste van anderen. De stiefzoon is in het crimineel scenario terechtgekomen door toedoen van het initiatief van betrokkene, doch heeft hij meegewerkt aan dit oplichtingsschema. Betrokkene had een grote rol bij de totstandkoming en de organisatie van de criminele feiten. Een streng signaal is bijgevolg op zijn plaats'.

Gezien de bijzondere ernst van de feiten en het georganiseerd karakter ervan in hoofde van betrokkene, is toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet aangewezen. Dat artikel stelt dat het verblijf van familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd kan worden. Het verblijf van betrokkene is door zijn persoonlijk gedrag ongewenst. Het persoonlijk gedrag van betrokkene schaadt de openbare orde, hij vormt een werkelijk actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de bovengenoemde uiteenzetting blijkt duidelijk dat betrokkene doelbewust de wetgeving met betrekking tot tewerkstelling van derdelanders en de vreemdelingenwet van 15.12.1980, waarbij een verblijfsrecht van een derdelander toegang verschaft tot de arbeidsmarkt, met de voeten trad, misbruikte zelfs om een persoonlijk economisch vermogensvoordeel te bekomen. Betrokkene heeft doelbewust het verblijfsrecht van zijn stiefzoon in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gebruikt/misbruikt door een illegaal in het Rijk verblijvende persoon onder dwang te laten werken/tewerk te stellen om zo op die manier gemakkelijk geldsommen te verkrijgen. De feiten speelden zich af in een aanzienlijke lange periode nl. 2 jaar lang (augustus 2017 tot en met september 2019). Betrokkene deinst er dus niet voor terug om langdurig crimineel gedrag te stellen. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij een recidivist is. Een niet onbelangrijk detail is dat betrokkene bij het begin van de feiten zelf maar verblijfsgerechtigd was geworden. In het dossier zijn aanwijzingen dat betrokkene vanaf 2012 illegaal in het Rijk verblijft, het verkrijgen van het verblijfsrecht in 2017 wordt kennelijk gebruikt/misbruikt als een vrijgeleide om crimineel gedrag te stellen. Dit getuigt allerm minst van een wil of bereidheid tot integratie, tot het respecteren van de geldende normen en waarden. Wat verder bijzonder ernstig te noemen is, vormt het feit dat betrokkene elke betrokkenheid bij de feiten ontkende. Hij ontkende de illegaal in het Rijk verblijvende persoon te kennen en gaf als enige motivering dat het om een complot tussen zijn stiefzoon en de illegale persoon ging. Betrokkene wendde dus de schuld af op zijn stiefzoon. In weerwil van alle bewijsstukken, ondanks de bewezen schuld in hoofde van betrokkene door de rechtbank, blijft betrokkene alles ontkennen. Het getuigt van een ernstig gebrek aan schuldinzicht, van verantwoordelijkheidszin, van een bewustzijn dat zijn gedrag niet door de beugel kan. Het gebrek aan schuldinzicht en het feit de criminele feiten in een ruim tijds kader plaatsvonden, volstaat om vast te stellen dat er in hoofde van betrokkene een voldoende ernstige neiging bestaat om het crimineel gedrag in de toekomst te herhalen. Door zijn persoonlijk gedrag schaadt betrokkene fundamentele belangen van de samenleving, hij schaadt de economische structuren, de sociale rechtsregels; hij heeft de integriteit van een ander persoon geschaad door deze onder dwang te laten werken tegen een commissie. Betrokkene is door het stellen van de feiten uit op persoonlijk winstbejag, hij stelt zijn eigenbelangen voorop op de belangen van medeburgers, wat bijzonder asociaal is. Hij staat niet stil bij de gevolgen ervan op de maatschappij en op medeburgers. Het persoonlijk gedrag van betrokkene raakt bovendien in bijzondere mate de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Door de ernst van de handelingen vormt betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging voor de samenleving.

Deze beslissing wordt weldegelijk evenredig geacht met zijn gezinssituatie en jaren verblijf in België. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen aan zijn eigen gedragingen te wijten. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk niet na te streven. Het verblijfsrecht dat betrokkene verwierf in 2017 vormde als het ware immers een vrijgeleide om zich te misdragen.

Betrokkene is op 10.03.2017 gehuwd met een Britse onderdaan, de genaamde D., M.S. (...) ((...)), die in België de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord geniet. Zij diende initieel op 13.01.2014 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in, zij verhuisde kort nadien echter terug naar het Verenigd Koninkrijk om uiteindelijk in juni 2015 zich terug naar België te begeven om er zich te vestigen. Zij vroeg het verblijfsrecht aan in de hoedanigheid van werkzoekende, maar legde enkele arbeidscontracten en loonfiches voor. Overeenkomstig het administratief dossier blijkt zij in België sedertdien quasi onafgebroken tewerkgesteld. Uit het dossier blijkt dat betrokkene en zijn partner elkaar in 2015 hebben leren kennen in de supermarkt. Er zijn echter aanwijzingen dat betrokkene reeds sinds 2012 illegaal in het België verblijft. In juli 2016 meldde hij en zijn partner het voornemen om te huwen in België, het voltrekken van het huwelijk werd toegestaan waarna zij op 10.03.2017 in het huwelijk traden. Dientengevolge diende hij op 17.03.2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, en werd in het bezit gesteld van de F-kaart op 20.09.2017. In diezelfde periode werd zijn vrouw vervoegd door haar zoon, de

genaamde O., N.O.B. (...) ((...)) dewelke op 06.02.2017 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn moeder. Op heden blijkt betrokkene samenwonend te zijn met zijn echtgenote, zijn stiefzoon O., N. (...) en diens gezin (echtgenote A., E.P. (...) ((...)) en minderjarig kind O., A.I. (...) ((...)). In het dossier wordt tevens nog melding gemaakt van een meerderjarige dochter van betrokkene, echter haar identiteit is voor onze dienst onbekend, noch kan de effectieve verwantschap worden vastgesteld.

Betrokkene is dus weldegelijk familielid van een Britse begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. Dit wil zeggen dat betrokkene zich evenzeer in het Verenigd Koninkrijk kan vestigen en zijn gezinsleven aldaar kan opbouwen, toch voor zover hij vergezeld is van zijn partner. Het gegeven dat zijn echtgenote verblijfsgerechtigd is in België, staat het nemen van huidige beslissing niet in de weg. Betrokkene heeft immers het vertrouwen van de Belgische overheid ernstig geschaad. Uit het vonnis blijkt dat zijn partner een aandeel had in de feiten, zij was namelijk een contactpersoon voor de illegaal in het Rijk verblijvende persoon, zij sprak af met die persoon waar hij het geld aan betrokkene moest bezorgen. Onafgezien dat zijn partner niet vervolgd is door het Openbaar Ministerie, zo staat te lezen in het vonnis dd. 01.09.2021, neemt dit niet weg dat zijn partner duidelijk op de hoogte was van de sociale oplichting en wanpraktijken. Dat zij hun gezinsleven verderzetten, ondanks het criminele gedrag van betrokkene, is uiteraard hun recht en een privéaangelegenheid. Dit wil echter niet zeggen dat de Belgische overheid het gezinsleven van betrokkene als superieur moet beschouwen. Om onder artikel 8 van het EVRM te vallen dient er sprake te zijn van een beschermingswaardig gezinsleven. Er kan blijkens het administratief dossier echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken van betrokkene tegenover zijn echtgenote, noch kan het omgekeerde blijken. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou gescheiden kunnen worden van zijn echtgenote. Beiden zijn volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. Volwassenen zijn immers in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Er kan niet blijken dat betrokkene bijzondere zorg behoeft. Hoewel uit het dossier blijkt dat betrokkene een medische aandoening (diabetes) heeft en hiervoor geopereerd werd, kan echter niet blijken dat betrokkene op heden nog bijzondere zorg nodig heeft, door een derde of door referentiepersoon. Integendeel, uit het dossier blijkt de medische toestand verzorgd en gestabiliseerd. Er wordt niet ontkend dat hij een beperking heeft opgelopen omwille van die aandoening, doch wordt niet aangetoond dat hij hulpbehoevend is ten opzichte van zijn echtgenote. Bovendien kan reeds blijken dat hij opnieuw aan het werk is in België, de beperking weerhoudt betrokkene er dus niet van om opnieuw economisch actief te zijn en zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Referentiepersoon zelf heeft het verblijfsrecht bekomen als werkzoekende, maar ze blijkt sinds haar aankomst in juni 2015 quasi onafgebroken tewerkgesteld. Zowel betrokkene als referentiepersoon kunnen dus onafhankelijk van elkaar op hun eigen benen staan en eigen bestaansmiddelen genereren. Het is dan ook redelijk te stellen dat zowel betrokkene als referentiepersoon voldoende zelfredzaam is. Zijn echtgenote is al jarenlang legaal een Belgische burger, het is dan ook redelijk te stellen dat zij voldoende vertrouwd is met de Belgische samenleving en haar dienstverlening van het sociale welvaartsbestel, indien zij dit nodig zou hebben, en een voldoende stabiel netwerk van vrienden/kennissen heeft opgebouwd om haar bij te staan mocht dit nodig zijn. Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat zijn echtgenote haar verblijf in België verderzet, terwijl betrokkene het verblijfsrecht niet verder kan genieten in België, is dit wel degelijk een mogelijke optie. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie, toch voor zover betrokkene en zijn partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet langer kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende zijn echtgenote om dit mogelijk te maken.

Wat betreft de band met de stiefzoon, diens gezin en de vermeende dochter, kan er eveneens worden opgemerkt dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoonen. Zijn stiefzoon is thans op beroepsactieve leeftijd en heeft recent de Belgische nationaliteit verworven. Hij is vervoegd door zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Zijn stiefzoon heeft dus zelf een gezin gesticht in België, uit niets blijkt dat zijn stiefzoon zijn leven en gezin niet zou kunnen verderzetten zonder de aanwezigheid van betrokkene. Het is met andere woorden redelijk te stellen dat hij voldoende zelfredzaam is om in het levensonderhoud te voorzien en om voor zijn eigen gezin te zorgen.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Wat betreft de gezinssituatie, werd dit hierboven reeds uitgebreid uiteengezet.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, werd dit ook reeds kort aangehaald. Er zijn aanwijzingen dat betrokkene sinds 2012 illegaal in het Rijk verbleef. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten worden geput. Betrokkene was houder van het verblijfsrecht van 17.03.2017 tot 31.03.2022, toen hij het van ambtswege heeft verloren. Als reden waarom hij geen aanvraag als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord heeft gedaan binnen de voorziene termijn, haalt hij aan de brieven niet te hebben ontvangen. Er kan echter de vraag gesteld worden waarom het bij andere familieleden van Britse

begunstigden wel gelukt is om de aanvraag tot omzetting tijdig door te voeren, en niet bij betrokkene. Hoe dan ook, betrokkene was weldegelijk houder van het verblijfsrecht voor een periode van 5 jaar. Dit is dus nog een relatief korte periode. Gezien de leeftijd van betrokkene, wil dit dus zeggen dat hij het grootste deel van zijn leven buiten België heeft doorgebracht. Er zijn geen elementen met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Bovendien zijn zijn echtgenote en zijn stiefzoon van Ghanese herkomst. Er kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat, door een relatief korte periode van verblijf in België, alle banden met Ghana doorbroken zouden zijn. Het is niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling heeft met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Te meer kan gesteld worden dat betrokkene zijn verblijf in België niet heeft aangewend om er zich te integreren en te schikken aan de geldende rechtsregels. Van in het begin dat betrokkene verblijfsgerechtigd was, stelde hij wanpraktijken. Zijn verblijfsrecht was als het ware een vrijgeleide om criminele feiten te stellen.

Betrokkene is thans 53 jaar oud. Dat is noch uiterst jong, noch uiterst oud. Vandaar dat zijn leeftijd geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene, werd dit ook reeds aangestipt. Betrokkene had kennelijk een medische aandoening, waarvoor hij geopereerd geweest is. Zijn gezondheidstoestand blijkt dus verzorgd en op heden gestabiliseerd. Hij gaat sindsdien door het leven met een beperking. Dat dat enige aanpassing vergt, betwisten we niet. Deze beperking weerhoudt betrokkene er echter kennelijk niet van om zich opnieuw op de arbeidsmarkt te begeven. Betrokkene toont niet aan dat hij hulpbehoevend is, integendeel, hij kan zich op de reguliere arbeidsmarkt begeven. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij zich reeds heeft aangepast aan zijn beperking, dat hij ermee kan omgaan. Vandaar dat deze beslissing niet inhumain is op medisch vlak.

Wat betreft de economische situatie, blijkt uit het dossier dat betrokkene in België tewerkgesteld (geweest) is. Dit is zonder meer een positief element. Het is echter noodzakelijk om een min of meer menswaardig leven te leiden in een gastland. Van een doorgedreven economische integratie blijkt geen sprake, betrokkene werkt voornamelijk in interimverband. Zijn economische situatie is dus niet van die aard dat hij geen gelijkaardige economische belangen elders zou kunnen uitbouwen. Hij kan de opgedane ervaring in België gebruiken alwaar hij zich elders vestigt.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene toont bij huidige aanvraag aan dat hij het attest van inburgering gehaald heeft en dat hij het niveau A2 van het Nederlands machtig is. Hij kan zich dus uitdrukken in eenvoudige, alledaagse situaties. Het kennen van de regiotaal is een vereiste om een menswaardig bestaan te kunnen leiden in een nieuw land. Nieuwkomers zijn in België verplicht om lessen Nederlands en de inburgeringscursus te volgen. Iedere nieuwkomer doorgaat dus het traject dat betrokkene doorlopen heeft. Een buitengewone integratie kan dus niet blijken. Bovendien heeft betrokkene zich van in het begin begeven met wanpraktijken te stellen. Dit toont allerm minst de wil of de bereidheid tot integratie, van een wil tot het eigen maken van de geldende normen en waarden van de samenleving. Hij heeft deze meermaals geschonden in België.

Ten slotte wat betreft de bindingen met het land van herkomst, blijkt nergens uit het dossier dat hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest. Het is redelijk te stellen, gezien hij het grootste deel van zijn levensjaren in een ander land dan België heeft verbleven, dat hij nog voldoende hechtingen heeft Ghana. Zijn gezinsleden die in België verblijven, zijn allen van Ghanese herkomst. Niets sluit verder uit dat andere familieleden (zussen/broers/ouders) nog steeds in het land van herkomst verblijven. Hij is pas aan legaal verblijf gekomen in 2017, hij heeft dus het grootste deel van zijn leven elders doorgebracht, is opgegroeid en volwassen geworden in het land van origine. Het is dus erg aannemelijk dat hij de taal nog machtig is, dat hij makkelijk aansluiting kan vinden met zijn Ghanese roots, de levensomstandigheden en gebruiken in het land van origine. Een relatief korte periode van verblijf in België weegt niet op tegen de jarenlange socialisatie in de waarden en normen van het land van origine; dat wordt niet zomaar weggeveegd.

Betrokkenes aanvraag als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord wordt geweigerd in toepassing van art. 47/5, §4 en art. 43§1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het "algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en de "redelijke termijn", van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind en van het hoorrecht.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“4.1. Redelijke termijn:

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord indiende op datum van 24/06/2022.

DVZ nam hierin de bestreden beslissing op datum van 07/03/2024, dus bijna 2 jaar (!) na indiening van de aanvraag.

Het mag duidelijk zijn dat deze beslissing de redelijke termijn ver overschrijdt, wat een evidente schending van het behoorlijk bestuur inhoudt.

4.2. Motiveringsplicht:

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat zijn verblijf wordt geweigerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt: “(…)” (eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- Betrokkene verblijft reeds sinds 2016 onafgebroken in België ;*
- Betrokkene verblijft hier samen met zijn echtgenote en haar zoon ;*
- Betrokkene heeft nog drie eigen kinderen in België ;*
- Betrokkene heeft steeds gewerkt ;*
- Betrokkene heeft een medische problematiek.*

4.3. Hoorplicht:

Dat er evident maar rekening kan gehouden worden met de individuele situatie van verzoeker als hij deugdelijk wordt gehoord, hetgeen in casu absoluut niet is gebeurd, wat een flagrante miskennis van het hoorrecht inhoudt!

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ‘recht op behoorlijk bestuur’ stelt: “(…)”

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1. De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2. Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van het verblijf.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij reeds sinds 2016 onafgebroken in België verblijft, en dat hij hier ook drie kinderen heeft. Zij verblijven allemaal in België en sommige hebben zelfs de Belgische nationaliteit. (zie stuk 6)

De beslissing maakt louter melding van het volgende: ‘in het dossier wordt tevens nog melding gemaakt van een meerderjarige dochter van betrokkene, echter haar identiteit is voor onze dienst onbekend, noch kan de effectieve verwantschap worden vastgesteld’.

Het mag dan ook duidelijk zijn dat DVZ zich de moeite niet heeft getroost enig verder onderzoek hiernaar te doen en zich duidelijk louter gebaseerd heeft op de door haar gekende gegevens, zonder verzoeker hierin te horen, hetgeen evident uiterst onredelijk is.

Ook met het feit dat er op heden wel degelijk nog sprake is van een medische problematiek wordt niet mee in rekening gebracht. (zie stuk 4)

Dat deze motivering evident absoluut onzorgvuldig en uiterst onredelijk is. DVZ begaat dan ook een manifeste motiverings- en beoordelingsfout. DVZ heeft immers geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de werkelijke feitelijke situatie van verzoeker, en dit voornamelijk omdat hij niet deugdelijk werd gehoord.

Het mag dus duidelijk zijn dat absoluut geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de betrokken kinderen, noch met de reële feitelijke (medische) situatie van verzoeker en zijn gezin.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Verzoeker mocht er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat gelet op zijn langdurig verblijf in België, DVZ zich minstens de moeite zou troosten hem te horen.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering

niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt.

Nogmaals dient hierbij te worden benadrukt dat verzoeker in casu niet deugdelijk is gehoord. Er werd bij het nemen van de beslissing dan ook geen rekening gehouden met de werkelijke familiale toestand van verzoeker...

- 4.3.1. Gezinsleven

De bestreden beslissing stelt dat de beslissing in evenredigheid geacht wordt met de gezinssituatie van verzoeker en jaren verblijf in België.

Hierbij wordt opnieuw enkel de veroordeling van 2021 aangegrepen om te zeggen dat verzoeker niet geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet zou nastreven.

Verzoeker heeft evenwel het tegendeel zelf aangetoond, en dit wordt verder in de beslissing ook niet ontkend:

- Verzoeker is reeds sinds 2017 woonachtig in België samen met zijn echtgenote
 - Zij zijn beiden aan het werk
 - Verzoeker heeft de nodige documenten ter staving van zijn integratie, inburgering en taal voorgelegd
- DVZ kan dan ook niet zomaar, zich baserend op 1 gegeven de overige bewijselementen naast zich neer leggen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich in het VK kan vestigen en zijn gezinsleven aldaar kan opbouwen, voor zover hij vergezeld is van zijn partner. Hiermee wordt de facto dus een impliciete beslissing genomen voor zijn echtgenote, daar er helemaal geen mogelijkheid is voor verzoeker om zich in het VK te vestigen alleen. Hierbij dient opnieuw te worden aangestipt dat zijn echtgenote sedert 2015 in België woonachtig is en hier ook steeds onafgebroken aan het werk is geweest. Er kan dan ook niet redelijkerwijze verwacht worden van haar (noch van verzoeker) dat zij hun leven dat zij hier hebben uitgebouwd opgeven en dat zij dus maar dient terug te keren naar het VK... Zoals reeds aangehaald heeft zij hier een zoon, schoondochter en kleinkinderen; ook is zij hier aan het werk.

DVZ stelt als een mogelijke optie dat de echtgenote van verzoeker kan kiezen om haar leven hier België verder te zetten, terwijl verzoeker het verblijfsrecht niet verder kan genieten. DVZ motiveert dat voor zover beiden ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden dit geen afbreuk zou doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie.

Het mag wel duidelijk zijn dat dit in de realiteit onmogelijk te bewerkstelligen is en dat deze redenering compleet onredelijk is.

Bovendien werd in deze door DVZ ook geen rekening gehouden met de huidige medische problematiek van verzoeker. Opnieuw benadrukt verzoeker dat dit had kunnen worden voorkomen door hem deugdelijk te horen.

Verzoeker kent op heden evenwel een herval, en legt hiervan het nodig bewijsstuk voor. De medische situatie wordt op vandaag onderzocht, een definitieve prognose is er nog niet. (zie stuk 4)

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker wel degelijk hulpbehoevend is op vandaag en de nodige ondersteuning van zijn gezin nodig heeft. Ook is hij door deze nieuwe medische problematiek niet langer in de mogelijkheid om te werken zolang de onderzoeken lopen. Ook is er dus een zekere mate van afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn echtgenote en de rest van zijn gezin.

In de bestreden beslissing is ook te lezen dat er sprake zou zijn van het feit dat verzoeker 'een meerderjarige' dochter heeft in België. Opnieuw heeft DVZ geen moeite genomen om dit verder na te gaan, en zoals reeds vermeld had verzoeker dan ook deugdelijk moeten gehoord worden hieromtrent, om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Het is immers zo dat verzoeker 3 kinderen heeft in België, waarvan er zelfs de Belgische nationaliteit hebben. (zie stuk 6) Er is op heden, ondanks hun meerderjarigheid, nog steeds een nauw contact met de kinderen. Zo werd verzoeker zelfs verzorgd door zijn dochter, tijdens de revalidatie na zijn amputatie.

De beslissing houdt geen rekening met de reële gezins- en familiale situatie van verzoeker. De beslissing is dan ook onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

- 4.3.2. Duur van het verblijf en bindingen met het land van herkomst

De verzoekende partij verblijft reeds sinds 2016 in België, en woont samen met zijn echtgenote en haar zoon en diens gezin. Verzoeker heeft zelf ook drie kinderen in België.

Verzoeker bouwt dan ook sinds meer dan 7 jaar zijn leven uit in België en hierbij steeds werkzaam geweest en legt ook bewijzen voor ter staving van zijn inburgering en integratie.

Opnieuw verwijst DVZ naar het feit dat verzoeker na 31/03/2022 geen verlenging aanvraag van zijn verblijf als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

Verzoeker benadrukt evenwel opnieuw de reden dat aan deze basis ligt.

Verzoeker kreeg als echtgenoot van een Britse onderdaan, zijn echtgenote mevrouw D., M.S. (...), een F-kaart. Verzoeker, dewelke tot dat ogenblik steeds had gewerkt, had in 2022 een aanvraag gedaan tot verkrijging van de nationaliteit. Gelet op deze hangende aanvraag was hij in de veronderstelling dat zijn kaart zou worden verlengd waardoor hij niets ondernomen had ter omzetting naar de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. Dit betrof aldus een misverstand in hoofde van verzoeker.

Om deze reden diende hij op 24/06/2022 alsnog een aanvraag vanuit bijzondere omstandigheden in.

Verder stelt DVZ simpelweg 'er zijn geen elementen met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing'.

Dat ook dit opnieuw een standaard motivering betreft, dat niet in concreto werd afgetoetst in het dossier van verzoeker.

Dit wordt helemaal duidelijk als men vaststelt dat DVZ verder in de bestreden beslissing motiveert dat "het redelijk te stellen is (...) dat hij nog voldoende hechtungen heeft Ghana. (...) Niets sluit verder uit dat andere familieleden (zussen/broers/ouders) nog steeds in het land van herkomst verblijven". DVZ laat na hier enig onderzoek naar te doen.

Verzoeker verwijst opnieuw naar het feit dat hij duidelijk niet deugdelijk werd gehoord. Hij reisde bovendien ook maar 1x terug nl. na het overlijden van zijn vader. (zie stuk 5) Indien hij wel was gehoord had hij kunnen toelichten dat hij géén familie meer heeft in Ghana. Een gegeven waar DVZ nu – volledig onterecht – gewoon van uitgaat...

De bestreden beslissing is compleet onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

- 4.3.3. Gezondheidstoestand

Zoals reeds gezegd, is het duidelijk dat DVZ met de effectieve actuele gezondheidstoestand van verzoeker géén rekening heeft gehouden.

Wederom had verzoeker hieromtrent toelichting kunnen verschaffen, had hij hieromtrent deugdelijk gehoord geweest.

DVZ gaat er dus – verkeerdelijk – van uit dat de gezondheidstoestand van verzoeker zou zijn verzorgd en op heden zou zijn gestabiliseerd, quod non.

Verzoeker kent op heden evenwel een herval, en legt hiervan het nodig bewijsstuk voor. De medische situatie wordt op vandaag onderzocht, een definitieve prognose is er nog niet. (zie stuk 4)

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker wel degelijk hulpbehoevend is op vandaag en de nodige ondersteuning van zijn gezin nodig heeft. Ook is hij door deze nieuwe medische problematiek niet langer in de mogelijkheid om te werken zolang de onderzoeken lopen. Ook is er dus een zekere mate van afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn echtgenote en de rest van zijn gezin.

- 4.3.4. Economische situatie

Verzoeker verwijst opnieuw naar wat hierboven reeds werd uiteengezet.

DVZ ontkent niet dat verzoeker in België steeds tewerkgesteld geweest is. DVZ benoemt dit dan ook evident als positief element. Het feit dat verzoeker voornamelijk in interimverband heeft gewerkt doet hieraan dan ook helemaal geen afbreuk.

Het is algemeen geweten dat het op heden bijzonder moeilijk is om vast contract te verkrijgen. Bovendien heeft verzoeker te kampen gehad met een ernstige medische problematiek, dewelke hem tijdelijk in de onmogelijkheid bracht nog te werken. Dat dit gegeven evident invloed heeft gehad op het feit dat verzoeker daarom naderhand nog moeilijke vast werk vond.

Verzoeker wenst nogmaals naar zijn nieuwe medische problematiek.

De beslissing van DVZ is ook op dit vlak uiterst onredelijk.

- 4.3.5. Sociale of culturele integratie

Ook hier stelt DVZ dat verzoeker de nodige documenten omtrent zijn inburgering en taal heeft voorgelegd.

DVZ vervolgt door te stellen dat:

"het kennen van de regiotaal is een vereiste om een mensaardig bestaan te kunnen leiden in een nieuw land. Nieuwkomers zijn in België verplicht om lessen Nederlands en de inburgeringscursus te volgen. (...) Een buitengewone integratie kan dus niet blijken."

Opnieuw is deze houding compleet onredelijk te noemen.

Het is DVZ dewelke zich de moeite niet heeft getroost om verzoeker deugdelijk te horen, en zich louter op het 'dossier' baseert om de genomen beslissing te motiveren. De buitengewone integratie zou kunnen worden aangetoond indien verzoeker hiertoe de kans had gekregen. Het feit dat hij ook steeds – wanneer dit medisch mogelijk was – heeft gewerkt en het feit dat hij hier een gezin en leven heeft uitgebouwd toont dit bovendien ook aan.

De bestreden beslissing stelt wel rekening te houden met verschillende elementen doch het is duidelijk dat de informatie waarop DVZ zich baseert niet accuraat of relevant is.

De beslissing is dan ook absoluut onzorgvuldig en onredelijk te noemen, en dient te worden vernietigd.

4.4.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker. Het is bij het lezen van de beslissing duidelijk dat men zich louter baseert op de redenen van openbare orde om de bestreden beslissing effectief te motiveren.

Er wordt verwezen naar 2 veroordelingen:

- Op 15/12/2020 door de Politierechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent ;
 - Op 01/09/2021 door de Correctionele Rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.
- 4.4.1. Geen voldoende bedreiging

Van de eerste veroordeling heeft DVZ zich zelfs de moeite niet getroost om het vonnis er op na te gaan. Er wordt bovendien ook verder niets meer gemotiveerd over deze eerste veroordeling, zodat men er redelijkerwijze mag van uitgaan dat deze niet als zwaarwichtig genoeg kan aanzien worden om de bestreden beslissing op te stoelen.

Wat betreft de tweede veroordeling stelt DVZ dat deze een toepassing van artikel 43, §1,2° Vw rechtvaardigt, daar het persoonlijk gedrag van betrokkene de openbare orde schaadt, en betrokkene daarom een werkelijk actuele voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verder in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat 'betrokkene er niet voor terugdeinst om langdurig crimineel gedrag te stellen' zodat men besluit dat hij 'een recidivist' is. Ook tilt DVZ zwaar aan het feit dat betrokkene de feiten bleef ontkennen wat volgens DVZ volstaat om vast te stellen dat er in hoofde van verzoeker een voldoende ernstige neiging bestaat om het crimineel gedrag in de toekomst te herhalen.

Het mag duidelijk zijn dat DVZ zich niet in de plaats te stellen heeft van een rechter, en hieraan zelf geen interpretatie heeft te geven.

Zo blijft verzoeker op tot op heden overtuigd van het feit dat hij niet betrokken was bij deze feiten, dit is dan ook zijn recht. Verzoeker wenst er dan ook op te wijzen dat mocht er echt sprake zijn van enige recidive dit ook aantoonbaar zou kunnen worden gemaakt, aan de hand van andere/oudere/recentere veroordeling voor dergelijke feiten, quod non.

Er kan dan ook geen sprake zijn van recidive in die zin. DVZ toont niet aan dat er effectief sprake is of zou zijn van crimineel gedrag in de toekomst. DVZ stelt zelf dat verzoeker al sedert jaren in België verblijft, doch er is naast een politierechtbank geen enkel ander gegeven dat dit zou bevestigen.

Bovendien heeft verzoeker zich na de veroordeling correct gedragen en de gevolgen hiervan gedragen door over te gaan tot betaling van de hem opgelegde geldboete. (zie stuk 3)

Verder kan worden aangehaald dat de medebetrokkene in het dossier waarvoor verzoeker in 2021 werd veroordeeld, nl. zijn stiefzoon, intussen wel de Belgische nationaliteit kon verwerven... ook dit toont aan dat deze veroordeling op zich niet als voldoende ernstig kan worden beschouwd.

Er is dus géén sprake van een voldoende bedreiging.

- 4.4.2. Geen actuele bedreiging

Er dient ook te worden opgemerkt dat de veroordeling reeds dateert van 2021, de aanvraag van verzoeker van 2022 en dat DVZ pas op 07/03/2024 overging tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dan ook dat er intussen geen enkele nieuwe veroordeling meer is gebeurd, noch is er sprake van enige lopende procedures.

Indien er werkelijk sprake was van een actuele en voldoende bedreiging voor de samenleving, zou men er redelijkerwijze mogen van uitgaan dat DVZ niet had nagelaten om snel een beslissing te nemen, en niet dat men twee jaar zou afwachten alvorens deze beslissing te nemen.

Er kan dan ook onmogelijk sprake zijn van een actuele bedreiging. De bestreden beslissing is compleet onredelijk te noemen en dien te worden vernietigd.

4.5.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 43, §1, 2° en §2 en 47/5, §4 van de Vreemdelingenwet en artikel 69*duodecies*, §7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord die op 24 juni 2022 door de verzoekende partij werd ingediend, wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, waarna deze redenen worden toegelicht alsook de redenen waarom in haar geval haar familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt worden geacht aan de openbare orde waarbij wordt benadrukt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en de maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet wordt vervolgens een beoordeling gemaakt van de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong en onderzocht of deze elementen een weigering van een verblijfsrecht in de weg kunnen staan. De verwerende partij gaat concreet in op elk van deze elementen zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die worden geciteerd in punt 1.2. De verwerende partij besluit dat de aanvraag van de verzoekende partij als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord wordt geweigerd.

De verzoekende partij stelt dat uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt blijkt dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan worden genomen, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt. Zij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk dat er *in casu* geen sprake is van een individuele beoordeling. De uitgebreide motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven onder punt 1.2., hebben wel degelijk betrekking op de verzoekende partij en haar situatie. Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Haar betoog dat het nog maar de vraag is op welke informatie de verwerende partij zich baseert teneinde deze beslissing te motiveren, is dan ook niet ernstig.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste

zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 43 en 47/5 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

2.6. De relevante bepalingen van artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigen van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

(...)

§ 4.

Iedere aanvrager wordt aan een systematische veiligheidscontrole en een controle van zijn strafrechtelijke antecedenten onderworpen.

De aanvrager voegt hiertoe, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het Belgisch strafregister of een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden, toe bij zijn aanvraag.

(...)”

De relevante bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. *Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Artikel 45, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van

het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Het HvJ licht in zijn rechtspraak toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het

verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

2.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt dat overeenkomstig de artikelen 47/5, §4 en 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, het verblijfsrecht in de hoedanigheid van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord aan de verzoekende partij wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat door het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij haar verblijf ongewenst is.

In de bestreden beslissing wordt hierover concreet gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, namelijk als echtgenoot van D., M.S. (...) (NN. (...)) van Britse nationaliteit op 17.03.2017. Op 20.09.2017 werd hij dientengevolge in het bezit gesteld van de F-kaart. Betrokkene verloor van ambtswege het verblijfsrecht op 31.03.2022 overeenkomstig artikel 47/5 van de wet van 15.12.1980 omdat hij niets had ondernomen om de omzetting naar de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord aan te vragen. Vandaar dat op 28.04.2022 de F-kaart van betrokkene effectief werd gesupprimeerd en dus ongeldig gemaakt werd vanop afstand. Betrokkene bood zich aan op 24.06.2022 om alsnog de aanvraag vanuit bijzondere omstandigheden in te dienen.

Ter staving van de aanvraag wordt een strafregister van België voorgelegd dat niet blanco is. In art. 47/5, 54 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat daarover het volgende: “Iedere aanvrager wordt aan een systematische veiligheidscontrole en een controle van zijn strafrechtelijke antecedenten onderworpen. De aanvrager voegt hiertoe, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het Belgische strafregister of een uittreksel uit het Belgische strafregister of een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden, toe bij zijn aanvraag. Betrokkene is in België veroordeeld voor de volgende feiten.

- op 15.12.2020 door de Politie rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent tot een geldboete van 50 EUR (x8 = 400 EUR) (vervangend rijverbod 30 dagen) wegens het niet respecteren van de gebruiksvoorwaarden van het voorlopig rijbewijs/scholingsbewijs

- op 01.09.2021 door de Correctionele Rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor 3 jaren en tot een geldboete van 500 EUR (x8 = 4000 EUR) (vervangende gevangenisstraf 3 maanden). Betrokkene werd veroordeeld voor inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit (meermaals), voor maatschappelijke zekerheid der arbeiders:

werkgeversbijdragen, inbreuk inzake het verstrekken van inlichtingen (meermaals) en voor bedrog inzake subsidies of uitkeringen ten laste van de staat (meermaals).

Betreffende de eerste veroordeling hebben we het vonnis niet in ons bezit dus kunnen we ons niet uitspreken over de bijzonderheden. Van de tweede veroordeling hebben we het vonnis wel. In dat vonnis werd er bewezen geacht dat betrokkene zich schuldig maakte aan 1) een vergoeding van een buitenlandse onderdaan in welke vorm ook hebben geëist of aangenomen, nl. van de heer F.A. (...) opdat deze valselijk onder de identiteit van 'N.O.(...)' zou kunnen werken in België in de periode van 17.08.2019 tot en met 8.09.2019, 2) geld geëist of aangenomen te hebben van de heer F.A. (...) opdat deze valselijk onder de identiteit van 'N.O.(...)' zou kunnen werken in België in de periode 15.10.2018 tot en met 16.08.2019 meermaals op niet nader bepaalde data; 3) één persoon bedrieglijk onderwerpen aan de RSZ, nl. N.O. (...) via een aangifte als werknemer bij een uitzendkantor als client-gebruiker in de periode van 17.08.2019 en 8.09.2019 en in de periode van 25.08.2017 tot en met augustus 2019; 4) oplichting in het sociaal strafrecht door de heer F.A. (...) een vergoeding te doen bekomen van een uitzendkantor m.b.t. de tewerkstelling bij de client-gebruiker in de periode van 17.09.2019 tot en met 8.09.2019 en in de periode 25.08.2017 tot en met 16.08.2019 mits valselijk gebruik van de identiteit van 'N.O. (...)' met het oogmerk ofwel ten onrechte een sociaal voordeel te bekomen of te doen bekomen, te behouden of te doen behouden, ofwel geen of minder bijdragen te betalen of te doen betalen dan die welk men of een ander verschuldigd is, gebruik hebben gemaakt van valse namen, valse hoedanigheden of valse adressen, of enige andere frauduleuze handeling aangewend hebben om te doen geloven aan het bestaan van een valse persoon, een valse onderneming, een fictief ongeval of enige andere fictieve gebeurtenis of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen.

Samengevat gaat om het volgende feiten: betrokkene stelde de identiteitsdocumenten van zijn stiefzoon, de genaamde N.O. (...) tegen betaling ter beschikking van F.A. (...) opdat deze ogenschijnlijk regelmatige tewerkstelling kon bekomen in België. Daarbij werden Belgische uitzendkantoren en werkgevers van F.A. (...) opgelicht, nu zij tewerkstelling aanboden en loon uitbetaalden in de veronderstelling dat het ging om de tewerkstelling van iemand met een geldig verblijfsrecht, terwijl het in werkelijkheid ging om een illegaal in het Rijk verblijvende persoon. Betrokkene was de bedenker en initiatiefnemer van het oplichtingsschema, hij organiseerde de sociale oplichting. Door F.A. (...) te laten werken onder de identiteit van zijn stiefzoon, heeft betrokkene deze prestaties bedrieglijk doen onderwerpen aan de RSZ, nu niet zijn stiefzoon maar F.A. (...) deze prestaties leverde.

De rechtbank velt ten aanzien van betrokkene geen fraai oordeel: 'Door het organiseren van identiteitsfraude en het opmaken van een vals werknemersprofiel maakte betrokkene een correcte controle op de naleving van de wetgeving op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers onmogelijk en lichtte hij meerdere Belgische bedrijven op. Betrokkene heeft een economisch profijt nagestreefd door de Belgische identiteitspapieren van zijn stiefzoon te laten gebruiken door F.A. (...), die in een precaire administratieve situatie zat, tegen een commissie van minstens 1/3 de van het door F.A. (...) verdiende loon. Dit nastreven getuigt van een ongezonder financieel winstbejag ten koste van anderen. De stiefzoon is in het crimineel scenario terechtgekomen door toedoen van het initiatief van betrokkene, doch heeft hij meegewerkt aan dit oplichtingsschema. Betrokkene had een grote rol bij de totstandkoming en de organisatie van de criminele feiten. Een streng signaal is bijgevolg op zijn plaats'.

Gezien de bijzondere ernst van de feiten en het georganiseerd karakter ervan in hoofde van betrokkene, is toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet aangewezen. Dat artikel stelt dat het verblijf van familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd kan worden. Het verblijf van betrokkene is door zijn persoonlijk gedrag ongewenst. Het persoonlijk gedrag van betrokkene schaadt de openbare orde, hij vormt een werkelijk actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de bovengenoemde uiteenzetting blijkt duidelijk dat betrokkene doelbewust de wetgeving met betrekking tot tewerkstelling van derdelanders en de vreemdelingenwet van 15.12.1980, waarbij een verblijfsrecht van een derdelander toegang verschaft tot de arbeidsmarkt, met de voeten trad, misbruikte zelfs om een persoonlijk economisch vermogensvoordeel te bekomen. Betrokkene heeft doelbewust het verblijfsrecht van zijn stiefzoon in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gebruikt/misbruikt door een illegaal in het Rijk verblijvende persoon onder dwang te laten werken/tewerk te stellen om zo op die manier gemakkelijk geldsommen te verkrijgen. De feiten speelden zich af in een aanzienlijke lange periode nl. 2 jaar lang (augustus 2017 tot en met september 2019). Betrokkene deinst er dus niet voor terug om langdurig crimineel gedrag te stellen. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij een recidivist is. Een niet onbelangrijk detail is dat betrokkene bij het begin van de feiten zelf maar verblijfsgerechtigd was geworden. In het dossier zijn aanwijzingen dat betrokkene vanaf 2012 illegaal in het Rijk verblijft, het verkrijgen van het verblijfsrecht in 2017 wordt kennelijk gebruikt/misbruikt als een vrijgeleide om crimineel gedrag te stellen. Dit getuigt allerminst van een wil of bereidheid tot integratie, tot het respecteren van de geldende normen en waarden. Wat verder bijzonder ernstig te noemen is, vormt het feit dat betrokkene elke betrokkenheid bij de feiten ontkende. Hij ontkende de illegaal in het Rijk verblijvende persoon te kennen en gaf als enige motivering dat het om een complot tussen zijn stiefzoon en de illegale persoon ging. Betrokkene wendde dus de schuld af op zijn stiefzoon. In weerwil van alle bewijsstukken, ondanks de bewezen schuld in hoofde van betrokkene door de rechtbank, blijft betrokkene alles ontkennen. Het getuigt van een ernstig gebrek aan schuldinzicht,

van verantwoordelijkheidszin, van een bewustzijn dat zijn gedrag niet door de beugel kan. Het gebrek aan schuldinzicht en het feit de criminele feiten in een ruim tijds kader plaatsvonden, volstaat om vast te stellen dat er in hoofdte van betrokkene een voldoende ernstige neiging bestaat om het crimineel gedrag in de toekomst te herhalen. Door zijn persoonlijk gedrag schaadt betrokkene fundamentele belangen van de samenleving, hij schaadt de economische structuren, de sociale rechtsregels; hij heeft de integriteit van een ander persoon geschaad door deze onder dwang te laten werken tegen een commissie. Betrokkene is door het stellen van de feiten uit op persoonlijk winstbejag, hij stelt zijn eigenbelangen voorop op de belangen van medeburgers, wat bijzonder asociaal is. Hij staat niet stil bij de gevolgen ervan op de maatschappij en op medeburgers. Het persoonlijk gedrag van betrokkene raakt bovendien in bijzondere mate de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Door de ernst van de handelingen vormt betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging voor de samenleving."

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat het bij het lezen van de beslissing duidelijk is dat de verwerende partij zich louter baseert op de redenen van openbare orde om de bestreden beslissing effectief te motiveren. Behoudens voormelde motieven kunnen in de bestreden beslissing immers ook de afwegingen in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet gelezen worden.

Met het betoog, dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar twee veroordelingen: (i) op 15 december 2020 door de politierechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent en (ii) op 1 september 2021 door de correctionele rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, dat de verwerende partij zich zelfs niet de moeite heeft getroost om van de eerste veroordeling het vonnis erop na te gaan, dat er bovendien ook verder niets meer gemotiveerd wordt over deze eerste veroordeling, zodat men er redelijkerwijze vanuit mag gaan dat deze niet als zwaarwichtig genoeg kan aanzien worden om de bestreden beslissing op te stoelen, dat wat de tweede veroordeling betreft, de verwerende partij stelt dat deze een toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt, daar haar persoonlijk gedrag de openbare orde schaadt en zij daarom een werkelijk actuele voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt, dat verder in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij er niet voor terugdeinst om langdurig crimineel gedrag te stellen zodat de verwerende partij besluit dat zij een recidivist is, dat de verwerende partij ook zwaar tilt aan het feit dat zij de feiten bleef ontkennen wat volgens de verwerende partij volstaat om vast te stellen dat er in haar hoofdte een voldoende ernstige neiging bestaat om crimineel gedrag in de toekomst te herhalen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij zich niet in de plaats te stellen heeft van een rechter en hieraan zelf geen interpretatie te geven heeft. De Raad wijst erop dat de verwerende partij wel degelijk op grond van een eigen feitenvinding een inschatting mag maken van de neiging die de verzoekende partij vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij tot op heden overtuigd blijft van het feit dat zij niet betrokken was bij deze feiten, dat dit dan ook haar recht is, weerlegt noch ontkracht zij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij in België werd veroordeeld voor de volgende feiten: "*op 01.09.2021 door de Correctionele Rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor 3 jaren en tot een geldboete van 500 EUR (x8 = 4000 EUR) (vervangende gevangenisstraf 3 maanden). Betrokkene werd veroordeeld voor inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit (meermaals), voor maatschappelijke zekerheid der arbeiders: werkgeversbijdragen, inbreuk inzake het verstrekken van inlichtingen (meermaals) en voor bedrog inzake subsidies of uitkeringen ten laste van de staat (meermaals).*" Door louter haar betrokkenheid bij voornoemde feiten te ontkennen, toont de verzoekende partij niet aan dat of waarom de verwerende partij deze veroordeling niet mee in overweging mocht nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat het feit dat zij elke betrokkenheid bij de feiten ontkende bijzonder ernstig te noemen is, dat zij ontkent de illegaal in het Rijk verblijvende persoon te kennen en als enige motivering gaf dat het om een complot tussen haar stiefzoon en de illegale persoon ging, dat de verzoekende partij dus de schuld afwendde op haar stiefzoon, dat zij in weerwil van alle bewijsstukken, ondanks de bewezen schuld in haar hoofdte door de rechtbank, alles blijft ontkennen, dat dit getuigt van een ernstig gebrek aan schuldinzicht, aan verantwoordelijkheidszin, aan een bewustzijn dat haar gedrag niet door de beugel kan en dat het gebrek aan schuldinzicht en het feit dat de criminele feiten in een ruim tijds kader plaatsvonden volstaat om vast te stellen dat er in haar hoofdte een voldoende ernstige neiging bestaat om het crimineel gedrag in de toekomst te herhalen.

De verzoekende partij stelt dat mocht er echt sprake zijn van enige recidive, dit ook aantoonbaar zou kunnen worden gemaakt aan de hand van een andere/oudere/recentere veroordeling voor dergelijke feiten, *quod non*, dat er dan ook geen sprake kan zijn van recidive in die zin. Vooreerst wijst de Raad erop dat de

verzoekende partij niet aantoont dat het gebruik van het woord 'recidive' en/of het woord 'recidivist' enkel mogelijk zou zijn indien er sprake is van een andere/oudere/recentere veroordeling voor dergelijke feiten. Ook moet worden vastgesteld dat *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van het strafrecht. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat het feit dat er geen sprake is van een andere/oudere/recentere veroordeling voor dergelijke feiten, ertoe leidt dat er ook geen sprake kan zijn van recidive of dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld *"dat hij een recidivist is"*. De Raad ziet bovendien ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij voornoemd betoog, daar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op grond van de overwegingen *"De feiten speelden zich af in een aanzienlijke lange periode nl. 2 jaar lang (augustus 2017 tot en met september 2019). Betrokkene deinst er dus niet voor terug om langdurig crimineel gedrag te stellen."* en *"Wat verder bijzonder ernstig te noemen is, vormt het feit dat betrokkene elke betrokkenheid bij de feiten ontkende. Hij ontkende de illegaal in het Rijk verblijvende persoon te kennen en gaf als enige motivering dat het om een complot tussen zijn stiefzoon en de illegale persoon ging. Betrokkene wendde dus de schuld af op zijn stiefzoon. In weerwil van alle bewijsstukken, ondanks de bewezen schuld in hoofde van betrokkene door de rechtbank, blijft betrokkene alles ontkennen. Het getuigt van een ernstig gebrek aan schuldinzicht, van verantwoordelijkheidszin, van een bewustzijn dat zijn gedrag niet door de beugel kan."* slechts *"(h)et gebrek aan schuldinzicht"* en *"het feit (dat) de criminele feiten in een ruim tijds kader plaatsvonden"*, in rekening neemt om te besluiten dat er in hoofde van de verzoekende partij *"een voldoende ernstige neiging bestaat om het crimineel gedrag in de toekomst te herhalen"*. De eventuele vaststelling dat de verwerende partij in de bestreden beslissing foutief naar de verzoekende partij zou verwijzen als zijnde een 'recidivist', doet aan voornoemd besluit dan ook geen afbreuk.

De verzoekende partij stelt dat de medebetrokkene in het dossier waarvoor zij in 2021 werd veroordeeld, namelijk haar stiefzoon, intussen wel de Belgische nationaliteit kon verwerven, dat dit dan ook aantoont dat deze veroordeling op zich niet als voldoende ernstig kan worden beschouwd. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij en haar stiefzoon zich in dezelfde situatie bevinden. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de stiefzoon in het crimineel scenario terechtgekomen is door toedoen van het initiatief van de verzoekende partij, doch heeft meegewerkt aan dit oplichtschema en dat de verzoekende partij een grote rol had bij de totstandkoming en organisatie van de criminele feiten, wat door de verzoekende partij niet wordt betwist. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat uit de vaststelling dat haar stiefzoon de Belgische nationaliteit kon verwerven, wat overigens een loutere bewering is, blijkt dat haar veroordeling op zich niet als voldoende ernstig kan worden beschouwd. De verzoekende partij gaat er met haar betoog ook aan voorbij dat de verwerende partij *in casu* niet alleen verwijst naar de veroordelingen van de verzoekende partij, doch ook naar de aard van de feiten en de strafmaat, en voor wat betreft de tweede veroordeling, naar de bijzondere ernst en het georganiseerd karakter van de feiten, het ernstig gebrek aan schuldinzicht, aan verantwoordelijkheidszin en aan een bewustzijn dat haar gedrag niet door de beugel kan, en naar het feit dat de criminele feiten in een ruim tijds kader plaatsvonden, om te besluiten dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Met haar betoog dat de veroordeling op zich niet als voldoende ernstig kan worden beschouwd, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet aantoont dat er effectief sprake is of zou zijn van crimineel gedrag in de toekomst, dat de verwerende partij zelf stelt dat zij al sedert jaren in België verblijft, doch dat er naast een politierechtbank geen enkel ander gegeven is dat dit zou bevestigen, dat zij zich na haar veroordeling correct heeft gedragen en de gevolgen hiervan heeft gedragen door over te gaan tot betaling van de haar opgelegde geldboeten, dat de veroordeling reeds dateert van 2021, dat haar aanvraag dateert van 2022 en dat de verwerende partij pas op 7 maart 2024 overging tot het nemen van de bestreden beslissing, dat er intussen geen enkele nieuwe veroordeling meer is gebeurd, noch sprake is van enige lopende procedures, dat indien er werkelijk sprake was van een actuele en voldoende bedreiging voor de samenleving, men er redelijkerwijze van zou mogen uitgaan dat de verwerende partij niet had nagelaten om snel een beslissing te nemen en dat de verwerende partij niet twee jaar zou afwachten alvorens deze beslissing te nemen, dat er dan ook onmogelijk sprake kan zijn van een actuele bedreiging, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partij met het betoog dat haar laatste veroordeling reeds dateert van 2021, dat zij zich na haar veroordeling correct heeft gedragen en is overgegaan tot de betaling van de haar opgelegde geldboeten, geenszins concreet aannemelijk maakt dat de verwerende partij niet of niet langer kon oordelen dat zij, door de bijzondere ernst en het georganiseerd karakter van de feiten die hebben geleid tot haar veroordeling in 2021, het gebrek aan schuldinzicht en het ruime tijds kader waarin voornoemde feiten plaatsvonden, een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor de samenleving. Door louter te wijzen op het feit dat zij in België verblijft sedert jaren, toont zij dit evenmin aan. De Raad wijst er in dit kader ook op dat de verzoekende partij niet aantoont dat de door haar gepleegde feiten dermate oud zijn dat het onredelijk zou zijn hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij verklaart dat zij zich na haar veroordeling correct heeft gedragen en is overgegaan tot de betaling van de haar opgelegde geldboeten blijkt voorts ook niet dat zij tot inkeer gekomen is, te meer gelet op het feit dat

zij “(i)n weerwil van alle bewijsstukken, ondanks de bewezen schuld in hoofde van betrokkene door de rechtbank, (...) alles (blijft) ontkennen”. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, hoeft de verwerende partij ook niet aan te tonen dat er effectief sprake is of zou zijn van crimineel gedrag in de toekomst, doch wel dat de verzoekende partij een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing in dit verband niet volstaan of foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn. Verder toont ook het feit dat de bestreden beslissing dateert van bijna twee jaar na het indienen van de aanvraag voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, nog niet aan dat er onmogelijk sprake kan zijn van een actuele bedreiging. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij doet uitschijnen, kunnen er immers ook andere redenen – die geen betrekking hebben op de vraag of de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde – zijn waarom de verwerende partij pas na bijna twee jaar een beslissing neemt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er geen sprake is van een voldoende of actuele bedreiging, noch dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering bevat en niet afdoende rekening houdt met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier.

2.8. De verzoekende partij stelt dat zij de aanvraag voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord indiende op 24 juni 2022, dat de verwerende partij hierin een beslissing nam op 7 maart 2024, dus bijna twee jaar na indiening van de aanvraag en dat duidelijk mag zijn dat deze beslissing de redelijke termijn ver overschrijdt, wat een evidente schending van het behoorlijk bestuur inhoudt.

De verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijn vereiste heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.9. De verzoekende partij wijst op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit deze bepaling expliciet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie. Zij licht in dit verband toe dat zij reeds sinds 2016 onafgebroken in België verblijft, dat zij hier samen met haar echtgenote en diens zoon verblijft, dat zij nog drie eigen kinderen in België heeft, dat zij steeds gewerkt heeft en een medische problematiek heeft.

De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, doch wel een weigering van verblijf van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. De verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op bevelen om het grondgebied te verlaten, is dan ook niet dienstig.

Bij het nemen van de thans bestreden beslissing is de verwerende partij echter wel gehouden rekening te houden met het bepaalde in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet:

“§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals die in de hiernavolgende punten worden uiteengezet, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het onafgebroken verblijf van de verzoekende partij sinds 2016 in België, het feit dat zij hier samen met haar echtgenote en de zoon van de echtgenote verblijft, dat zij steeds gewerkt heeft en dat zij een medische problematiek heeft. Waar de verzoekende partij stelt dat zij nog drie eigen kinderen in België heeft, wijst de Raad op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 2.16., waaruit blijkt dat de verzoekende partij dit geenszins concreet aannemelijk maakt, minstens niet aantoonbaar dat zij in België een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar kinderen heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.10. De verzoekende partij betoogt dat zij een medische problematiek heeft.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene, werd dit ook reeds aangestipt. Betrokkene had kennelijk een medische aandoening, waarvoor hij geopereerd geweest is. Zijn gezondheidstoestand blijkt dus verzorgd en op heden gestabiliseerd. Hij gaat sindsdien door het leven met een beperking. Dat dat enige aanpassing vergt, betwisten we niet. Deze beperking weerhoudt betrokkene er echter kennelijk niet van om zich opnieuw op de arbeidsmarkt te begeven. Betrokkene toont niet aan dat hij hulpbehoevend is,

integendeel, hij kan zich op de reguliere arbeidsmarkt begeven. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij zich reeds heeft aangepast aan zijn beperking, dat hij ermee kan omgaan. Vandaar dat deze beslissing niet inhumaan is op medisch vlak."

De verzoekende partij stelt dat er op heden wel degelijk nog sprake is van een medische problematiek, dat die niet mee in rekening wordt gebracht, dat het duidelijk mag zijn dat absoluut geen rekening werd gehouden met haar reële feitelijke (medische) situatie, dat het duidelijk is dat de verwerende partij géén rekening heeft gehouden met haar effectieve actuele gezondheidstoestand, dat de verwerende partij er dus – verkeerdelijk – vanuit gaat dat haar gezondheidstoestand zou zijn verzorgd en op heden zou zijn gestabiliseerd, *quod non*, dat zij op heden evenwel een herval kent en hiervan het nodige bewijsstuk voorlegt, dat de medische situatie op vandaag onderzocht wordt, dat een definitieve prognose er nog niet is, dat het dus duidelijk mag zijn dat zij op vandaag wel degelijk hulpbehoevend is en de nodige ondersteuning van haar gezin nodig heeft, dat zij ook door deze nieuwe medische problematiek niet langer in de mogelijkheid is om te werken zolang de onderzoeken lopen, dat er dus ook een zekere mate van afhankelijkheid van haar is ten aanzien van haar echtgenote en de rest van haar gezin. De verzoekende partij legt bij haar verzoekschrift een *"getuigschrift van arbeidsongeschiktheid"* neer van 28 maart 2024, waaruit blijkt dat het om een *"herval vorige ongeschiktheid zelfde/andere aandoening"* gaat, dat de datum van de laatste werkdag/werkloosheidsdag die voorafgaat aan deze arbeidsongeschiktheid 15 maart 2024 is en dat de ondergetekende arts op basis van zijn klinisch onderzoek en de medische bevindingen, waarover hij op dat ogenblik beschikt, verklaart vast te hebben gesteld dat de verzoekende partij arbeidsongeschikt is van 15 maart 2024 tot en met 15 mei 2024 omwille van *"diabetische voet/amputatie sm 1/2"*.

Op datum van de terechtzitting actualiseert de verzoekende partij haar verzoekschrift met medische attesten van 1 juli 2024, van 4 juli 2024, van 26 januari 2025, van 28 januari 2025, van 28 april 2025, van 29 april 2025, van 17 juni 2025. De verzoekende partij licht in het begeleidend schrijven toe dat haar ernstige medische problematiek tot op heden absoluut aanwezig is en blijft en dan ook niet aanzien kan worden als 'gestabiliseerd', dat zij in juli 2024 nog werd opgenomen in het AZ Sint Lucas met een diabetische voetwonde aan haar rechtersvoet waarna een amputatie van een deel van de voet/tenen volgde, dat er voor haar steeds een groot risico blijft dat verder zal moeten worden geamputeerd, gelet op het verhoogd infectierisico door de onderliggende diabetes, dat zij dan ook in januari, april en juni 2025 opnieuw werd opgenomen in het ziekenhuis met een ernstige infectie aan de wonde van haar rechtersvoet, met bijkomende resectie tot gevolg, dat deze medische problematiek aldus constant verder opgevolgd dient te worden, dat deze medische documenten aldus bevestigen dat zij op vandaag duidelijk hulpbehoevend is en de nodige ondersteuning van haar gezin nodig heeft en dat er aldus sprake is van afhankelijkheid van haar ten aanzien van haar echtgenote en de rest van haar gezin.

Nog daargelaten de vaststelling dat alle voorgelegde medische stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, merkt de Raad op dat er geen enkel medisch stuk voorligt waaruit blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 7 maart 2024, reeds hervallen was, zodat het de verwerende partij ook in die zin niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien gelet op het feit dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij op 7 maart 2024, het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, reeds hervallen was, blijkt niet dat in de bestreden beslissing op dat ogenblik onterecht of strijdig met de reële situatie werd vastgesteld dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij gestabiliseerd is.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij op heden evenwel een herval kent en hiervan het nodige bewijsstuk voorlegt, dat de medische situatie op vandaag onderzocht wordt, dat een definitieve prognose er nog niet is, dat het dus duidelijk mag zijn dat zij wel degelijk op vandaag hulpbehoevend is en de nodige ondersteuning van haar gezin nodig heeft, dat zij ook door deze nieuwe medische problematiek niet langer in de mogelijkheid is om te werken zolang de onderzoeken lopen, dat er dus ook een zekere mate van afhankelijkheid van haar is ten aanzien van haar echtgenote en de rest van haar gezin, dat haar ernstige medische problematiek tot op heden absoluut aanwezig is en blijft en dan ook niet aanzien kan worden als 'gestabiliseerd', dat zij in juli 2024 nog werd opgenomen in het AZ Sint Lucas met een diabetische voetwonde aan haar rechtersvoet waarna een amputatie van een deel van de voet/tenen volgde, dat er voor haar steeds een groot risico blijft dat verder zal moeten worden geamputeerd, gelet op het verhoogd infectierisico door de onderliggende diabetes, dat zij dan ook in januari, april en juni 2025 opnieuw werd opgenomen in het ziekenhuis met een ernstige infectie aan de wonde van haar rechtersvoet, met bijkomende resectie tot gevolg, dat deze medische problematiek aldus constant verder opgevolgd dient te worden, dat deze medische documenten aldus bevestigen dat zij op vandaag duidelijk hulpbehoevend is en de nodige ondersteuning van haar gezin nodig heeft en dat er aldus sprake is van afhankelijkheid van haar ten aanzien van haar echtgenote en de rest van haar gezin, heeft aldus betrekking op haar medische situatie na het nemen van de bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel geenszins concreet aannemelijk,

zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met stukken en elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

De verzoekende partij toont met voornoemd betoog en de voorgelegde stukken dan ook niet aan dat haar (actuele) medische problematiek ten onrechte niet mee in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin toont de verzoekende partij hiermee aan dat het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat zij kennelijk een medische aandoening had, waarvoor zij geopereerd is geweest, dat haar gezondheidstoestand dus verzorgd blijkt en op heden gestabiliseerd is, dat zij sindsdien door het leven gaat met een beperking, dat niet wordt betwist dat dat enige aanpassing vergt, dat deze beperking haar er echter kennelijk niet van weerhoudt om zich opnieuw op de arbeidsmarkt te begeven, dat zij niet aantoonbaar dat zij hulpbehoevend is, integendeel, dat zij zich op de reguliere arbeidsmarkt kan begeven, dat het dan ook redelijk te stellen is dat zij zich reeds heeft aangepast aan haar beperking, dat zij ermee kan omgaan en dat deze beslissing vandaar niet inhumain is op medisch vlak.

De Raad wijst er nog op dat niets de verzoekende partij verhindert om op grond van haar actuele medische aandoeningen en/of op grond van haar voorgehouden actuele afhankelijkheid van haar gezin, een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

2.11. De verzoekende partij wijst op haar verblijf in België samen met haar echtgenote en de zoon van haar echtgenote en op haar drie eigen kinderen die in België verblijven.

2.12. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.13. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.14. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar drie kinderen in België en stelt dat er, ondanks hun meerderjarigheid, nog steeds een nauw contact is.

2.15. De Raad merkt op dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

2.16. De verzoekende partij stelt dat zij drie kinderen in België heeft, waarvan sommigen zelfs de Belgische nationaliteit hebben. Zij voegt bij haar verzoekschrift een kopie van de Belgische verblijfskaart van de heer E.A., geboren in januari 2006, en van de Belgische identiteitskaart van mevrouw L.A., geboren in juli 1996.

De Raad merkt op dat uit voornoemde verblijfskaart en voornoemde identiteitskaart blijkt dat de heer E.A. en mevrouw L.A. legaal in België verblijven, doch dat deze stukken niet volstaan om enige verwantschap tussen de verzoekende partij en de heer E.A. en mevrouw L.A. aan te tonen. Verder laat de verzoekende partij ook na enig bewijsstuk voor te leggen betreffende haar derde (vermeende) kind in België. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij drie kinderen in België heeft.

Zelfs indien zou worden aangetoond dat de heer E.A. en mevrouw L.A. de meerderjarige kinderen van de verzoekende partij zijn, *quod non in casu*, maakt de verzoekende partij met het loutere betoog dat er, ondanks hun meerderjarigheid, nog steeds een nauw contact is, geenszins aannemelijk dat er in de relatie met haar meerderjarige kinderen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. De verzoekende partij stelt dat zij door haar dochter werd verzorgd tijdens de revalidatie na haar amputatie, maar beperkt zich tot een loutere bewering, zonder hiervan enig begin van bewijs voor te leggen. Zij weerlegt noch ontkracht hiermee de motieven in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat wat de band met de vermeende dochter betreft, er kan worden opgemerkt dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt, dat er thans geen stavingstukken voorliggen die dergelijke afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar vermeende dochter aantonen. Bovendien, zelfs indien alsnog zou blijken dat de verzoekende partij door haar dochter werd verzorgd tijdens de revalidatie na haar amputatie, toont de verzoekende partij niet aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds door haar dochter werd verzorgd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing met haar meerderjarige (vermeende) kinderen E.A. en L.A. een beschermingswaardig familie- en gezinsleven onderhield in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het familie- en gezinsleven met haar meerderjarige (vermeende) kinderen beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, diende de verwerende partij hiermee geen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Nu zij ter gelegenheid van het verzoekschrift geen beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt met haar (vermeende) meerderjarige dochter, heeft de verzoekende partij dan ook geen belang bij haar betoog dat het duidelijk mag zijn dat de verwerende partij zich de moeite niet heeft getroost enig verder onderzoek naar haar meerderjarige dochter te doen en zich duidelijk louter heeft gebaseerd op de door haar gekende gegevens, zonder haar hierin te horen, hetgeen evident uiterst onredelijk is, dat in de bestreden beslissing ook te lezen is dat er sprake zou zijn van het feit dat zij een meerderjarige dochter in België heeft, dat de verwerende partij geen moeite heeft genomen om dit verder na te gaan om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat zij hieromtrent dan ook deugdelijk had gehoord moeten worden,.

2.17. Nu de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij minderjarige kinderen in België heeft, is haar betoog dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van de betrokken kinderen niet dienstig. De Raad ziet niet in hoe de thans bestreden beslissing het hoger belang van het kind schendt.

2.18. De verzoekende partij wijst tevens op haar gezinsleven met haar echtgenote en de zoon van haar echtgenote.

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Deze beslissing wordt weldegelijk evenredig geacht met zijn gezinssituatie en jaren verblijf in België. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen aan zijn eigen gedragingen te wijten. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk niet na te streven. Het verblijfsrecht dat betrokkene verwierf in 2017 vormde als het ware immers een vrijgeleide om zich te misdragen.

Betrokkene is op 10.03.2017 gehuwd met een Britse onderdaan, de genaamde D., M.S. (...) ((...)), die in België de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord geniet. Zij diende initieel op 13.01.2014 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in, zij verhuisde kort nadien echter terug naar het Verenigd Koninkrijk om uiteindelijk in juni 2015 zich terug naar België te begeven om er zich te vestigen. Zij vroeg het verblijfsrecht aan in de hoedanigheid van werkzoekende, maar legde enkele arbeidscontracten en loonfiches voor. Overeenkomstig het administratief dossier blijkt zij in België sedertdien quasi onafgebroken tewerkgesteld. Uit het dossier blijkt dat betrokkene en zijn partner elkaar in 2015 hebben leren kennen in de supermarkt. Er zijn echter aanwijzingen dat betrokkene reeds sinds 2012 illegaal in het België verblijft. In juli 2016 meldde hij en zijn partner het voornemen om te huwen in België, het voltrekken van het huwelijk werd toegestaan waarna zij op 10.03.2017 in het huwelijk traden. Dientengevolge diende hij op 17.03.2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, en werd in het bezit gesteld van de F-kaart op 20.09.2017. In diezelfde periode werd zijn vrouw vervoegd door haar zoon, de genaamde O., N.O.B. (...) ((...)) dewelke op 06.02.2017 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn moeder. Op heden blijkt betrokkene samenwonend te zijn met zijn echtgenote, zijn stiefzoon O., N. (...) en diens gezin (echtgenote A., E.P. (...) ((...)) en minderjarig kind O., A.I. (...) ((...)). (...)

Betrokkene is dus weldegelijk familielid van een Britse begunstigde van het terugtrekkingsakkoord. Dit wil zeggen dat betrokkene zich evenzeer in het Verenigd Koninkrijk kan vestigen en zijn gezinsleven aldaar kan opbouwen, toch voor zover hij vergezeld is van zijn partner. Het gegeven dat zijn echtgenote verblijfsgerechtigd is in België, staat het nemen van huidige beslissing niet in de weg. Betrokkene heeft immers het vertrouwen van de Belgische overheid ernstig geschaad. Uit het vonnis blijkt dat zijn partner een aandeel had in de feiten, zij was namelijk een contactpersoon voor de illegaal in het Rijk verblijvende persoon, zij sprak af met die persoon waar hij het geld aan betrokkene moest bezorgen. Onafgezien dat zijn partner niet vervolgd is door het Openbaar Ministerie, zo staat te lezen in het vonnis dd. 01.09.2021, neemt dit niet weg dat zijn partner duidelijk op de hoogte was van de sociale oplichting en wanpraktijken. Dat zij hun gezinsleven verderzetten, ondanks het criminele gedrag van betrokkene, is uiteraard hun recht en een privéaangelegenheid. Dit wil echter niet zeggen dat de Belgische overheid het gezinsleven van betrokkene als superieur moet beschouwen. Om onder artikel 8 van het EVRM te vallen dient er sprake te zijn van een beschermingswaardig gezinsleven. Er kan blijkens het administratief dossier echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken van betrokkene tegenover zijn echtgenote, noch kan het omgekeerde blijken. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou gescheiden kunnen worden van zijn echtgenote. Beiden zijn volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet

over de nodige (mentale en of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven. Volwassenen zijn immers in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Er kan niet blijken dat betrokkene bijzondere zorg behoeft. Hoewel uit het dossier blijkt dat betrokkene een medische aandoening (diabetes) heeft en hiervoor geopereerd werd, kan echter niet blijken dat betrokkene op heden nog bijzondere zorg nodig heeft, door een derde of door referentiepersoon. Integendeel, uit het dossier blijkt de medische toestand verzorgd en gestabiliseerd. Er wordt niet ontkend dat hij een beperking heeft opgelopen omwille van die aandoening, doch wordt niet aangetoond dat hij hulpbehoevend is ten opzichte van zijn echtgenote. Bovendien kan reeds blijken dat hij opnieuw aan het werk is in België, de beperking weerhoudt betrokkene er dus niet van om opnieuw economisch actief te zijn en zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Referentiepersoon zelf heeft het verblijfsrecht bekomen als werkzoekende, maar ze blijkt sinds haar aankomst in juni 2015 quasi onafgebroken tewerkgesteld. Zowel betrokkene als referentiepersoon kunnen dus onafhankelijk van elkaar op hun eigen benen staan en eigen bestaansmiddelen genereren. Het is dan ook redelijk te stellen dat zowel betrokkene als referentiepersoon voldoende zelfredzaam is. Zijn echtgenote is al jarenlang legaal een Belgische burger, het is dan ook redelijk te stellen dat zij voldoende vertrouwd is met de Belgische samenleving en haar dienstverlening van het sociale welvaartsbestel, indien zij dit nodig zou hebben, en een voldoende stabiel netwerk van vrienden/kennissen heeft opgebouwd om haar bij te staan mocht dit nodig zijn. Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat zijn echtgenote haar verblijf in België verderzet, terwijl betrokkene het verblijfsrecht niet verder kan genieten in België, is dit wel degelijk een mogelijke optie. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie, toch voor zover betrokkene en zijn partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet langer kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Nergens uit het dossier blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn betreffende zijn echtgenote om dit mogelijk te maken.

Wat betreft de band met de stiefzoon, diens gezin en de vermeende dochter, kan er eveneens worden opgemerkt dat slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en één van deze verwanten aantoonen. Zijn stiefzoon is thans op beroepsactieve leeftijd en heeft recent de Belgische nationaliteit verworven. Hij is vervoegd door zijn echtgenote en hun minderjarig kind. Zijn stiefzoon heeft dus zelf een gezin gesticht in België, uit niets blijkt dat zijn stiefzoon zijn leven en gezin niet zou kunnen verderzetten zonder de aanwezigheid van betrokkene. Het is met andere woorden redelijk te stellen dat hij voldoende zelfredzaam is om in het levensonderhoud te voorzien en om voor zijn eigen gezin te zorgen."

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat zij zich in het Verenigd Koninkrijk kan vestigen en haar gezinsleven aldaar kan opbouwen, voor zover zij vergezeld is van haar partner, dat hiermee de facto dus een impliciete beslissing wordt genomen voor haar echtgenote, daar er helemaal geen mogelijkheid is voor de verzoekende partij om zich alleen in het Verenigd Koninkrijk te vestigen, dat haar echtgenote sedert 2015 in België woonachtig is en hier ook steeds onafgebroken aan het werk is geweest, dat er dan ook niet redelijkerwijze van haar noch van haar echtgenote verwacht kan worden dat zij hun leven dat zij hier hebben uitgebouwd, opgeven en dat zij dus maar dient terug te keren naar het Verenigd Koninkrijk, dat haar echtgenote hier een zoon, schoondochter en kinderen heeft en hier ook aan het werk is, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat een impliciete beslissing wordt genomen voor de echtgenote van de verzoekende partij. Immers wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd over de hypothese dat de echtgenote van de verzoekende partij in België blijft. Daarnaast wijst de Raad erop dat door louter te menen dat het niet redelijk is om van haar echtgenote – die sinds 2015 in België woonachtig is en er steeds onafgebroken aan het werk is geweest – en haar te verwachten dat zij hun leven dat ze in België hebben uitgebouwd opgeven, zij geen onoverkomelijke hinderpalen aantoonen die de voortzetting van het gezins- en privéleven als dusdanig verhinderen in het Verenigd Koninkrijk. Ook door louter te wijzen op het feit dat haar echtgenote in België een volwassen zoon heeft, die eveneens een gezin heeft, toont de verzoekende partij geen onoverkomelijke hinderpalen aan om haar gezinsleven met haar echtgenote verder te zetten in het Verenigd Koninkrijk. Zij toont geen afhankelijkheid aan van haar of van haar echtgenote ten aanzien van de zoon van de echtgenote en/of diens gezin, noch een afhankelijkheid in omgekeerde richting.

De verwerende partij motiveert over de hypothese dat de echtgenote van de verzoekende partij in België blijft, dat er in het dossier geen enkele reden terug te vinden is waarom de verzoekende partij niet zou gescheiden kunnen worden van haar echtgenote, dat het redelijk te stellen is dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon voldoende zelfredzaam zijn, dat voor zover de verzoekende partij en haar echtgenote er dus voor zouden kiezen dat haar echtgenote haar verblijf in België verderzet, terwijl zij het verblijfsrecht niet verder kan genieten in België, dit wel degelijk een mogelijke optie is, dat dit geen afbreuk hoeft te doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie, toch voor zover de verzoekende partij en haar partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven in stand te houden. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat dit laatste in de realiteit onmogelijk te bewerkstelligen is. Zij laat na

dit concreet toe te lichten. Zij maakt met haar betoog geenszins concreet aannemelijk dat voornoemde motieven "*compleet onredelijk*" zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ook geen rekening heeft gehouden met haar huidige medische problematiek, dat dit had kunnen worden voorkomen door haar deugdelijk te horen, dat zij op heden evenwel een herval kent en hiervan het nodige bewijsstuk voorlegt, dat de medische situatie op vandaag onderzocht wordt, dat een definitieve prognose er nog niet is, dat het duidelijk mag zijn dat zij op vandaag wel degelijk hulpbehoevend is en de nodige ondersteuning van haar gezin nodig heeft, dat het ook zo is dat zij door deze nieuwe medische problematiek niet langer in de mogelijkheid is om te werken zolang de onderzoeken lopen, dat er dus een zekere mate van afhankelijkheid van haar is ten aanzien van haar echtgenote en de rest van haar gezin, wijst de Raad op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 2.10., waaruit blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds sprake was van haar "*huidige medische problematiek*", van een herval en zij reeds hulpbehoevend was en de nodige ondersteuning van haar gezin nodig had, zodat niet blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Nu de medische toestand van de verzoekende partij nog niet aanwezig was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, minstens blijkt dit nergens uit, waren er dan ook geen elementen die wezen op een afhankelijkheid van haar ten opzichte van het gezin waarmee de verwerende partij had moeten rekening houden of ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het in de bestreden beslissing geen rekening houden met de huidige medische problematiek, had kunnen worden voorkomen door haar deugdelijk te horen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij en haar echtgenote volwassen personen zijn, dat niets erop wijst dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven, dat volwassenen in beginsel immers in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat er niet kan blijken dat de verzoekende partij bijzondere zorg behoeft, dat hoewel uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij een medische aandoening (diabetes) heeft en hiervoor geopereerd werd, echter niet kan blijken dat zij op heden nog bijzondere zorg nodig heeft door een derde of door de referentiepersoon, dat integendeel uit het dossier blijkt dat de medische toestand verzorgd en gestabiliseerd is, dat er niet wordt ontkend dat zij een beperking heeft opgelopen omwille van die aandoening, doch dat niet wordt aangetoond dat zij hulpbehoevend is ten opzichte van haar echtgenote, dat bovendien reeds kan blijken dat zij opnieuw aan het werk is in België, dat de beperking haar er dus niet van weerhoudt om opnieuw economisch actief te zijn en zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien, dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon dus onafhankelijk van elkaar op hun eigen benen kunnen staan en eigen bestaansmiddelen kunnen genereren en dat het dan ook redelijk te stellen is dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon voldoende zelfredzaam is.

2.19. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat de beslissing in evenredigheid geacht wordt met haar gezinssituatie en jaren verblijf in België, dat hierbij opnieuw enkel de veroordeling van 2021 wordt aangegrepen om te zeggen dat zij niet geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving en dit ook niet zou nastreven, dat zij evenwel het tegendeel zelf heeft aangetoond en dit verder in de beslissing ook niet wordt ontkend, dat zij reeds sinds 2017 woonachtig is in België samen met haar echtgenote, dat zij beiden aan het werk zijn en dat zij de nodige documenten ter staving van haar integratie, inburgering en taal heeft voorgelegd, dat de verwerende partij dan ook niet zomaar, zich baserend op één gegeven, de overige bewijselementen naast zich neer kan leggen.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat de veroordeling op zich volstaat om te besluiten tot een gebrek aan integratie. Er wordt enkel aangegeven dat het stellen van crimineel gedrag nadat zij een verblijfsrecht verkreeg in 2017, allerminst getuigt van een wil of bereidheid tot integratie. De verzoekende partij weerlegt deze vaststelling geenszins. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet alleen wordt gesteld dat de verzoekende partij zich van in het begin heeft begeven met wanpraktijken te stellen, dat dit allerminst de wil of de bereidheid tot integratie, een wil tot het eigen maken van de geldende normen en waarden van de samenleving aantoon, dat zij deze meermaals heeft geschonden, doch ook dat wat de sociale of culturele integratie betreft geen elementen kunnen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing, dat de verzoekende partij bij huidige aanvraag aantoon dat zij het attest van inburgering heeft gehaald en dat zij het niveau A2 van het Nederlands machtig is, dat zij zich dus kan uitdrukken in eenvoudige, alledaagse situaties, dat het kennen van de regiotaal een vereiste is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden in een nieuw land, dat nieuwkomers in België verplicht zijn om lessen Nederlands en de inburgeringscursus te volgen, dat iedere nieuwkomer dus het traject doorgaat dat de verzoekende partij doorlopen heeft, dat een buitengewone integratie dus niet kan blijken, dat wat de economische situatie betreft, uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij in België tewerkgesteld (geweest) is, dat dit zonder meer een positief element is, dat het echter noodzakelijk is om een min of meer menswaardig leven te leiden in een gastland, dat van een

doorgedreven economische integratie geen sprake blijkt, dat de verzoekende partij voornamelijk in interimverband werkt, dat haar economische situatie dus niet van die aard is dat zij geen gelijkaardige economische belangen elders zou kunnen uitbouwen en dat zij de opgedane ervaring in België kan gebruiken alwaar zij zich elders vestigt, motieven die de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij kan gelet op deze motieven ook niet laten uitschijnen dat de verwerende partij, zich baserend op één gegeven, de overige bewijselementen naast zich neer heeft gelegd.

Door nogmaals te wijzen op de duur van haar verblijf in België, samen met haar echtgenote, hun tewerkstelling en haar integratie, en de documenten die zij ter staving heeft voorgelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij de huidige situatie louter en alleen aan haar eigen gedragingen te wijten heeft, dat zij had moeten weten dat haar gedrag haar toekomst in België op het spel zou zetten, dat haar familiale en persoonlijke belang ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren en dat zij had moeten weten dat haar gedrag haar toekomst in België op het spel zou zetten. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ook duidelijk waarom de duur van het verblijf in België, de aanwezigheid van haar echtgenote, hun tewerkstelling en haar integratie, geen elementen zijn die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staan.

Zij maakt met voornoemd betoog geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde bewijselementen ten onrechte naast zich neerlegt.

2.20. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde elementen betreffende haar *“reële gezins- en familiale situatie”* of haar *“werkelijke familiale toestand”* ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.21. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

2.22. Betreffende de economisch situatie van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de economische situatie, blijkt uit het dossier dat betrokkene in België tewerkgesteld (geweest) is. Dit is zonder meer een positief element. Het is echter noodzakelijk om een min of meer menswaardig leven te leiden in een gastland. Van een doorgedreven economische integratie blijkt geen sprake, betrokkene werkt voornamelijk in interimverband. Zijn economische situatie is dus niet van die aard dat hij geen gelijkaardige economische belangen elders zou kunnen uitbouwen. Hij kan de opgedane ervaring in België gebruiken alwaar hij zich elders vestigt.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet ontkent dat zij in België steeds tewerkgesteld is geweest, dat de verwerende partij dit dan ook evident als positief element benoemt, dat het feit dat zij voornamelijk in interim verband heeft gewerkt hieraan dan ook helemaal geen afbreuk doet, dat het algemeen geweten is dat het op heden bijzonder moeilijk is om een vast contract te verkrijgen, dat zij bovendien te kampen heeft gehad met een ernstige medische problematiek, dewelke haar tijdelijk in de onmogelijkheid bracht nog te werken, dat dit gegeven evident invloed heeft gehad op het feit dat zij daarom naderhand nog moeilijk vast werk vond. Zij wijst in dit verband nogmaals op haar nieuwe medische problematiek en stelt dat de beslissing van de verwerende partij ook op dit vlak uiterst onredelijk is. Door te wijzen op de moeilijkheid om een vast contract te krijgen en op haar ernstige medische problematiek, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat er van een doorgedreven economische integratie geen sprake blijkt, dat de verzoekende partij voornamelijk in interim verband werkt, dat haar economische situatie dus niet van die aard is dat zij geen gelijkaardige economische belangen elders zou kunnen uitbouwen, dat zij de in België opgedane ervaring kan gebruiken alwaar zij zich elders vestigt. Waar zij nogmaals wijst op haar *“nieuwe”* medische problematiek, wijst de Raad op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 2.10. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds sprake was van een *“nieuwe”* medische problematiek. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook niet aantoonde hoe haar *“nieuwe”* medische problematiek afbreuk zou doen aan voornoemde motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij legt op datum van de terechtzitting een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur van 15 januari 2025, evenals loonfiches van de maanden juli en augustus 2025 neer. Deze stukken – alsook de voltijdse tewerkstelling voor onbepaalde duur die aanvangt op 22 januari 2025 – dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient, het weze herhaald, te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

2.23. Betreffende de sociale of culturele integratie van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene toont bij huidige aanvraag aan dat hij het attest van inburgering gehaald heeft en dat hij het niveau A2 van het Nederlands machtig is. Hij kan zich dus uitdrukken in eenvoudige, alledaagse situaties. Het kennen van de regiotaal is een vereiste om een menswaardig bestaan te kunnen leiden in een nieuw land. Nieuwkomers zijn in België verplicht om lessen Nederlands en de inburgeringscursus te volgen. Iedere nieuwkomer doorgaat dus het traject dat betrokkene doorlopen heeft. Een buitengewone integratie kan dus niet blijken. Bovendien heeft betrokkene zich van in het begin begeven met wanpraktijken te stellen. Dit toont allerminst de wil of de bereidheid tot integratie, van een wil tot het eigen maken van de geldende normen en waarden van de samenleving. Hij heeft deze meermaals geschonden in België.”

De verzoekende partij stelt dat de buitengewone integratie zou kunnen worden aangetoond indien zij hiertoe de kans had gekregen, dat het feit dat zij ook steeds – wanneer dit medisch mogelijk was – heeft gewerkt en het feit dat zij hier een gezin en leven heeft uitgebouwd haar buitengewone integratie aantonen. Door op algemene wijze te wijzen op het leven dat zij in België heeft uitgebouwd, toont zij geenszins aan dat er wel degelijk sprake is van een integratie die het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat. Waar zij wijst op haar tewerkstelling en het gezin dat zij in België heeft, verwijst de Raad naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punten 2.18. en 2.22., waaruit blijkt dat de verwerende partij deze elementen mee in rekening heeft genomen doch heeft besloten dat deze het nemen van de thans bestreden beslissing niet in de weg staan.

Door nogmaals te wijzen op haar tewerkstelling, haar gezinsleven in België en het leven dat zij hier heeft uitgebouwd, toont de verzoekende partij bovendien niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat zij zich van in het begin heeft begeven met wanpraktijken te stellen, dat dit allerminst de wil of de bereidheid tot integratie, van een wil tot het eigen maken van de geldende normen en waarden van de samenleving aantoont, dat zij deze meermaals heeft geschonden in België, dat de verzoekende partij de huidige situatie louter en alleen aan haar eigen gedragingen te wijten heeft, dat zij had moeten weten dat haar gedrag haar toekomst in België op het spel zou zetten, dat haar familiale en persoonlijke belang ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren, dat zij had moeten weten dat haar gedrag haar toekomst in België op het spel zou zetten.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins concreet aannemelijk dat voornoemde motieven “compleet onredelijk” zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat de buitengewone integratie zou kunnen worden aangetoond indien zij hiertoe de kans had gekregen, verduidelijkt zij voorts niet welke op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aanwezige elementen die betrekking hebben op haar sociale en culturele integratie, die nog niet gekend waren bij de verwerende partij, zij nog had wensen voor te brengen indien zij hiertoe de kans had gekregen.

2.24. Betreffende de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België evenals de bindingen met het land van herkomst wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, werd dit ook reeds kort aangehaald- Er zijn aanwijzingen dat betrokkene sinds 2012 illegaal in het Rijk verbleef. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten worden

geput. Betrokkene was houder van het verblijfsrecht van 17.03.2017 tot 31.03.2022, toen hij het van ambtswege heeft verloren. Als reden waarom hij geen aanvraag als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord heeft gedaan binnen de voorziene termijn, haalt hij aan de brieven niet te hebben ontvangen. Er kan echter de vraag gesteld worden waarom het bij andere familieleden van Britse begunstigten wel gelukt is om de aanvraag tot omzetting tijdig door te voeren, en niet bij betrokkene. Hoe dan ook, betrokkene was weldegelijk houder van het verblijfsrecht voor een periode van 5 jaar. Dit is dus nog een relatief korte periode. Gezien de leeftijd van betrokkene, wil dit dus zeggen dat hij het grootste deel van zijn leven buiten België heeft doorgebracht. Er zijn geen elementen met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Bovendien zijn zijn echtgenote en zijn stiefzoon van Ghanese herkomst. Er kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat, door een relatief korte periode van verblijf in België, alle banden met Ghana doorbroken zouden zijn. Het is niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling heeft met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Te meer kan gesteld worden dat betrokkene zijn verblijf in België niet heeft aangewend om er zich te integreren en te schikken aan de geldende rechtsregels. Van in het begin dat betrokkene verblijfsgerechtigd was, stelde hij wanpraktijken. Zijn verblijfsrecht was als het ware een vrijgeleide om criminele feiten te stellen.

(...) Ten slotte wat betreft de bindingen met het land van herkomst, blijkt nergens uit het dossier dat hij een terugkeer naar zijn land van oorsprong vreest. Het is redelijk te stellen, gezien hij het grootste deel van zijn levensjaren in een ander land dan België heeft verbleven, dat hij nog voldoende hechtungen heeft Ghana. Zijn gezinsleden die in België verblijven, zijn allen van Ghanese herkomst. Niets sluit verder uit dat andere familieleden (zussen/broers/ouders) nog steeds in het land van herkomst verblijven. Hij is pas aan legaal verblijf gekomen in 2017, hij heeft dus het grootste deel van zijn leven elders doorgebracht, is opgegroeid en volwassen geworden in het land van origine. Het is dus erg aannemelijk dat hij de taal nog machtig is, dat hij makkelijk aansluiting kan vinden met zijn Ghanese roots, de levensomstandigheden en gebruiken in het land van origine. Een relatief korte periode van verblijf in België weegt niet op tegen de jarenlange socialisatie in de waarden en normen van het land van origine; dat wordt niet zomaar weggeveegd."

Met het betoog dat zij reeds sinds 2016 in België verblijft en samenwoont met haar echtgenote, de zoon van haar echtgenote en diens gezin, dat zij zelf ook drie kinderen in België heeft, dat zij dan ook sinds meer dan zeven jaar haar leven in België uitbouwt en hierbij steeds werkzaam is geweest, dat zij ook bewijzen voorlegt ter staving van haar inburgering en integratie, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven.

De verzoekende partij stelt dat zij als echtgenoot van een Britse onderdaan, haar echtgenote, mevrouw M.S.D., een F-kaart kreeg, dat zij, die tot dat ogenblik steeds had gewerkt, in 2022 een aanvraag had gedaan tot verkrijging van de nationaliteit, dat zij, gelet op deze hangende aanvraag, in de veronderstelling was dat haar kaart zou worden verlengd waardoor zij niets ondernomen had ter omzetting naar de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, dat dit aldus een misverstand in haar hoofde betrof, dat zij om die reden op 24 juni 2022 alsnog een aanvraag indiende vanuit bijzondere omstandigheden, maar toont hiermee niet aan dat voornoemde motieven betreffende de duur van haar verblijf in België – te meer gelet op het feit dat het niet tijdig vragen van een omzetting door de verzoekende partij een overtollig motief betreft gelet op het gebruik van de woorden "*Hoe dan ook*" – *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering betreffende haar bindingen met het land van herkomst een standaardmotivering betreft, die niet *in concreto* werd afgetoetst aan haar dossier, kan zij niet worden gevolgd. Voornoemde motieven betreffende de bindingen van de verzoekende partij met het land van herkomst hebben wel degelijk betrekking op de verzoekende partij en haar situatie. De verzoekende partij stelt dat zij maar één keer terugreisde na het overlijden van haar vader en legt in dit verband een kopie van haar paspoort neer. Zij betoogt dat zij geen familie meer heeft in Ghana, dat de verwerende partij nu – volledig onterecht – uitgaat van het tegendeel. Door louter te stellen dat zij maar één keer terugreisde naar Ghana en zich verder te beperken tot de bewering dat zij sinds het overlijden van haar vader geen familie meer heeft in Ghana zonder dit enigszins toe te lichten, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij het motief in de bestreden beslissing dat niets uitsluit dat andere familieleden nog steeds in het land van herkomst verblijven. Zij toont dan ook niet aan dat het enkel verklaren van het feit dat zij geen familie meer heeft in Ghana – indien zij gehoord zou zijn geweest – een ander licht kon werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verzoekende partij nog maar één keer zou zijn teruggekeerd naar Ghana, toont nog niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat het redelijk is te stellen, gezien zij het grootste deel van haar levensjaren in een ander land dan België heeft verbleven, dat zij nog voldoende hechtungen heeft met Ghana, dat het aannemelijk is dat zij de taal nog machtig is, dat zij makkelijk aansluiting kan vinden met haar Ghanese roots, de levensomstandigheden en de gebruiken aldaar en dat een relatief korte periode van verblijf in België niet opweegt tegen de jarenlange socialisatie in de waarden en normen van het herkomstland, dat dit niet zomaar wordt weggeveegd.

Met voornoemde betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing *“compleet onzorgvuldig en onredelijk te noemen”* is of dat de verwerende partij de motieven in de bestreden beslissing niet heeft afgetoetst aan het dossier.

2.25. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten om bijkomende uitleg of informatie te vragen en haar te horen, dat er evident maar rekening kan gehouden worden met haar individuele situatie als zij deugdelijk wordt gehoord, hetgeen *in casu* absoluut niet is gebeurd, wat een flagrante miskennen van het hoorrecht inhoudt, waarbij zij wijst op artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Zij stelt dat de miskennen van het hoorrecht de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel, schendt, dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu zij niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van het verblijf, dat indien zij wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, dit wel degelijk tot een andere besluitvorming had kunnen leiden, dat zij immers had kunnen duiden dat zij reeds sinds 2016 onafgebroken in België verblijft en dat zij hier ook drie kinderen heeft, die allemaal in België verblijven en waarvan sommige zelfs de Belgische nationaliteit hebben, dat de beslissing louter melding maakt van het volgende: *“in het dossier wordt tevens nog melding gemaakt van een meerderjarige dochter van betrokkene, echter haar identiteit is voor onze dienst onbekend, noch kan de effectieve verwantschap worden vastgesteld”*, dat de verwerende partij zich niet de moeite heeft getroost enig verder onderzoek hiernaar te doen en zich duidelijk louter heeft gebaseerd op de door haar gekende gegevens, zonder haar hierin te horen, hetgeen evident uiterst onredelijk is, dat ook het feit dat er op heden wel degelijk nog sprake is van een medische problematiek niet mee in rekening wordt gebracht (zie stuk 4), dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar werkelijke feitelijke situatie, en dit voornamelijk omdat zij niet deugdelijk werd gehoord, dat zij er redelijkerwijze vanuit mocht gaan dat de verwerende partij, gelet op haar langdurig verblijf in België, zich minstens de moeite zou troosten haar te horen, dat de hoorplicht verplicht is voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet, dat ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof het hoorrecht erkennen als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet, dat bijgevolg het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd moet worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten, ook wanneer dit niet voorzien is in de Vreemdelingenwet, dat zij *in casu* niet deugdelijk is gehoord.

Zij wijst in dit verband op haar gezinsleven, op de duur van het verblijf en de bindingen met het land van herkomst, op haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en haar sociale of culturele integratie, en zet hierover een betoog uiteen, dat werd besproken in de punten 2.10 tot en met 2.24.

2.26. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

2.27. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

De Raad benadrukt dat ook het vervullen van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

2.28. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij *in casu* gehoord diende te worden, nu de bestreden beslissing het gevolg is van een door haar ingediende aanvraag voor de verblijfsstatus van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord en het haar vrijstond om in dit verband alle elementen en stukken over te maken aan de verwerende partij waarvan zij vond dat ze relevant waren ter ondersteuning van haar aanvraag, merkt de Raad op dat uit de toelichting van de verzoekende partij niet blijkt dat zij concrete informatie had kunnen verschaffen die het nemen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden of verhinderen.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift een betoog uiteen over haar gezinsleven, haar onafgebroken verblijf in België sinds 2016, de bindingen met het land van herkomst, haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en haar sociale of culturele integratie, maar toont, gelet op hetgeen hierover uiteengezet wordt in de punten 2.10. tot en met 2.24., niet aan dat zij in dit verband informatie had kunnen aanreiken waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop zou kunnen hebben gehad.

2.29. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.30. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing *“evident absoluut onzorgvuldig en uiterst onredelijk”* is, dat er sprake is van een manifeste motiverings- en beoordelingsfout of dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar haar werkelijke feitelijke situatie, minstens toont zij niet aan met welke elementen betreffende haar werkelijke feitelijke situatie de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *“uit de bestreden beslissing (niet) blijkt (...) dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van (haar) (...) persoonlijke situatie”*, dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert niet accuraat of relevant is of dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid kan voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

2.31. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.32. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt evenmin dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.33. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing, een beslissing tot weigering van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, in het licht van deze bepaling een uitgebreid onderzoek diende te voeren.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.34. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER